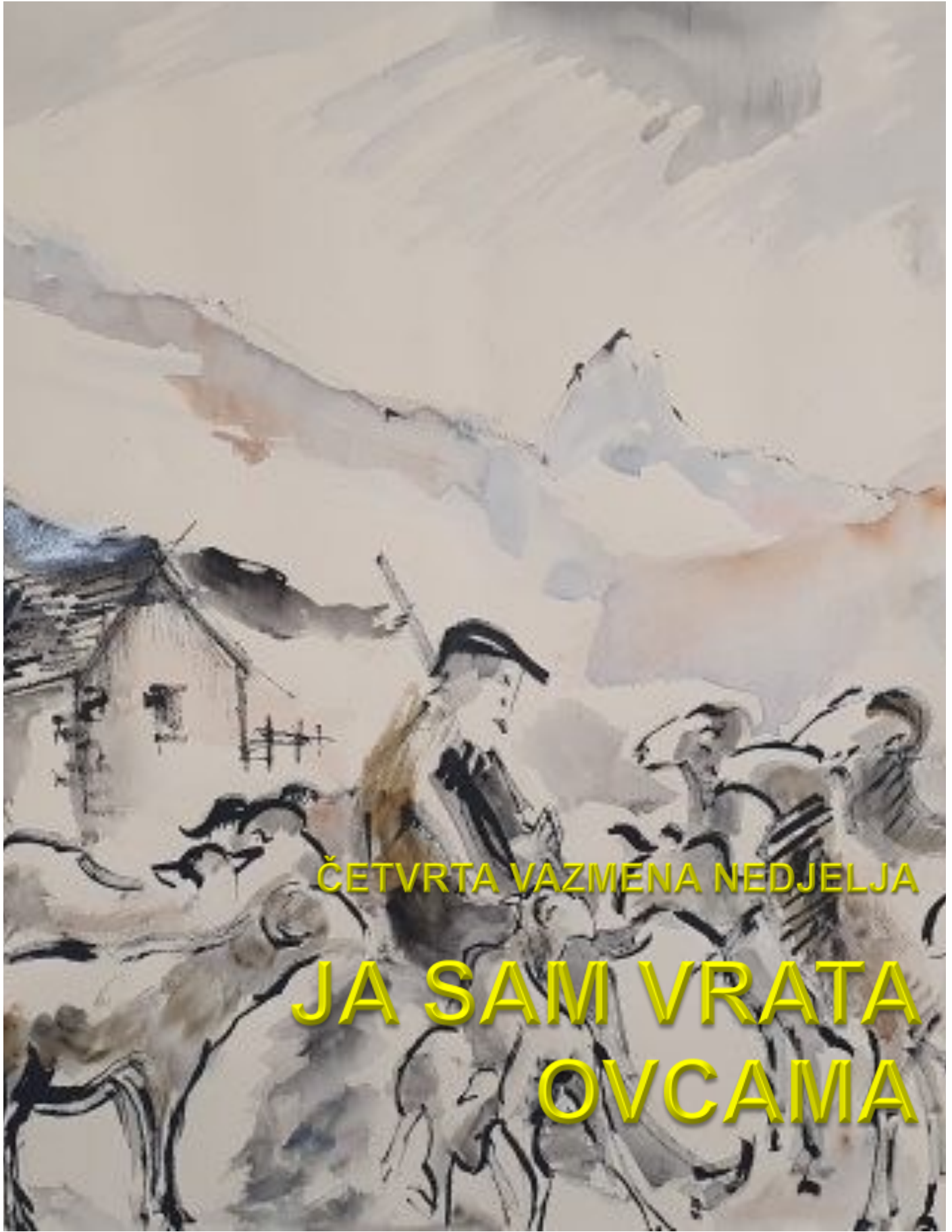

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

JA SAM VRATA
OVČAMA

TRAVANJ - SVIBANJ

**Ned. 26. ČETVRTA VAZMENA
NEDJELJA**
Julije, Stanislav, Višnja

Pon. 27. Ozana Kotorska, Euzebije, Jakov

Uto. 28. Petar Chanel, Ljudevit Montfortski

Sri. 29. Katarina Sijenska; Kata

Čet. 30. Pio V. papa; Silvije, Venancije;
Smaknuće Zrinskih i Frankopana

**Pet. 1. Josip radnik; Jeremija; Joso;
VRO „Bljesak“ 1995. - Okučani**

Sub. 2. Atanazije; Eugen; Boris
**Obljetnica pogibije dvanaest
redarstvenika - Borovo**

Naslovnica, slika preuzeta s:
<https://catholique-reims.fr>

mihael

14/2026.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XXI. (2026.), broj 14 (679), četvrta vazmena nedjelja, 26. travnja 2026.

Kontakt:

vič. Željko Rakošec, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

IZ SADRŽAJA

MEDITACIJA

Nedjelja Dobroga pastira 4

SLUŽBA RIJEČI

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Ja sam vrata ovcima 6

HOMILIJA 8

Dobri pastir

KATEHEZA

Dobri Pastir 10

Mali vjeronaučni leksikon 12

MEDITACIJA

Vrata 13

GODINA SVETOGA FRANJE

Trubadur iz Asiza 14

NAŠI POKOJNI 18

MEDITACIJA

Opasno je biti lutajuća ovca 20

Nedjelja Dobroga pastira

Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom

I ja hoću biti ovca tvoja, vjerno ići za tobom ću svud. Glas ću slušati premili tvoj vazda, nit' od Tebe ja ću ići kud'! Riječi su to jedne od strofa hrvatske pučke popijevke *Spasitelju, dobri Isukrste* koje nas uvode u današnju četvrtu vazmenu nedjelju - Nedjelju dobrog Pastira. U Ivanovom evanđelju Isus se sam predstavlja kao pastir. Drevna je to biblijska slika, dubokoga značenja i poruke: Bog je pastir koji brine za svoje stado. Iako se naizvan gledano sve ovce čine jednakima, anonimnima i bezimenima, Bog ih gleda drugačije. Isus Krist – Dobri Pastir – utjelovljena Očeva Riječ – veli u današnjem evanđelju: *ja ih poznajem!* To znači da jedna ovca, odnosno jedna osoba za Isusa nije tek jedna u nizu mnogih, nije tek broj. Naprotiv, Isus svaku poznaje i zove imenom.

Zasigurno smo se barem jednom u životu iznenadili kada se neki poznanik, stari kolega ili profesor sjetio našega imena. U takvoj neočekivanoj situaciji čovjek ostane pomalo iznenađen i ugodno obradovan: netko me pozna po mome imenu, netko zna za mene.

Upravo se tako Bog u Isusu Kristu odnosi prema ljudima: *ja ih poznajem!* Poznavati ima puno dublji smisao od pukog sjećanja imena neke osobe. Poznavati nekoga znači spoznati ga, shvaćati ga, razumijevati ga. U konačnici znači biti blizak s nekime. Upravo nam se takvim predstavlja Bog u Isusu Kristu: za njega nismo anonimni niti nebitni. On nas osobno poznaje.

Na tu Božju ljubav iskazanu prema ljudima u Isusu Kristu svaki čovjek ima slobodu odgovoriti uzvraćanjem ili ju pak odbiti. Ako se ta ljubav prihvati, onda je jasno da kao Isusovi sljedbenici neprestano moramo slušati njegov glas. Iz slušanja te iz poslušnosti tom glasu rađa se istinski život vječni koji nam daje Dobri Pastir. K tome više, slušanjem Isusova glasa i mi sami postajemo dionici vječnog života, dionici novoga svijeta, dionici Kraljevstva Božjega.

Ipak, taj isti glas slušali su i Židovi. Evanđelist Ivan donosi nam reakciju pojedinih: *Zloduha ima pa mahnita! Što ga slušate?* Slušati Učiteljev glas ne znači odmah biti njegovim učenikom. Da bismo postali Njegovim učenicima potrebno je ne samo slušati nego i poslušati glas Uskrsloga Krista, a to znači prihvatiti ga u slobodi srca i učiniti ga svojim vlastitim programom života.

U Božjoj smo ruci, Njegovi smo i stalo mu je do nas. No, tek kada mi pružimo zauzvrat Bogu svoju ruku, kada ju s povjerenjem predamo Gospodinu, tada ćemo istinski moći pjevati one riječi: *glas ću slušati premili tvoj vazda, nit' od Tebe ja ću ići kud'.*

Prvo čitanje: Dj 2, 14a.36-40

Bog ga je učinio i Gospodinom i Kristom.

Čitanje Djela apostolskih

Na dan Pedesetnice Petar zajedno s jedanaesticom ustade, podiže glas i prozbori:

- Pouzdano neka znade sav dom Izraelov da je toga Isusa kojega vi razapeste Bog učinio i Gospodinom i Kristom.

Kad su to čuli, duboko potreseni rekoše Petru i drugim apostolima:

-Što nam je činiti, braćo?

Petar će im:

Obratite se i svatko od vas neka se krsti u ime Isusa Krista da vam se oprostite grijesi i primit ćete dar, Duha Svetoga. Ta za vas je ovo obećanje i za djecu vašu i za sve one izdaleka, koje pozove Gospodin Bog naš.

I mnogim je drugim riječima još svjedočio i hrabrio ih:

- Spasite se od naraštaja ovog opakog!

I oni prigriše riječ njegovu i krstiše se te im se u onaj dan pridruži oko tri tisuće duša.

Riječ Gospodnja.

Petrovi slušatelji reagiraju postavljajući pitanje: „Što nam je činiti, braćo?“ To je pitanje koje se ovdje ne pojavljuje prvi put. Ono je postavljeno već više puta u Evanđelju po Luki koje je napisao isti autor koji je pisao i Djela apostolska. Ondje se to pitanje pojavljuje u vezi s djelovanjem Ivana Krstitelja. Njega najprije mnoštvo, potom carinici i na kraju vojnici pitaju: „Što nam je dakle činiti?“ Ivanov je odgovor uvijek sličan i zahtijeva od njegovih slušatelja da u onome što čine i čime se bave uvijek pred očima imaju druge ljude te gledaju kako da njima ne naude i kako da im čine dobro. Slično se pitanje ponavlja u Isusovu javnom djelovanju kad se neki zakonoznanac obraća Isusu riječima: „Učitelju, što mi je činiti da život vječni baštinim?“ Isus mu odgovara protupitanjem te ga navodi da sâm istakne dvostruku zapovijed ljubavi prema Bogu i prema ljudi. U nastavku je ljubav prema ljudima istaknuta i prisposodobom o dobrom Samarijancu. Ponovno će Isusa pitati i neki uglednik: „Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?“ Isus mu navodi riječi Dekaloga koje se odnose na odnose prema drugim ljudima, ali i dodaje poticaj da se svega odrekne u korist siromaha te da ide za njim. U tom svjetlu valja čitati i Petrov odgovor na kraju njegova govora. Kad ga slušatelji pitaju: „Što nam je činiti?“, Petar kaže: „Obratite se i svatko od vas neka se krsti u ime Isusa Krista da vam se oprostite grijesi i primit ćete dar, Duha Svetoga.“ Obraćanje o kojem je riječ ne može ne uključiti sve ono što je bilo navedeno u evanđeoskim tekstovima. Obraćanje sadrži ljubav prema Bogu i konkretnu ljubav prema čovjeku. Krštenje omogućava takav novi život.

Otpjevni psalam: Ps 23, 1-6

Gospodin je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam!

Gospodin je pastir moj:
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim
on mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.

Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.
Pa da mi je i dolinom smrti proći,
zla se ne bojim jer si ti sa mnom.
Tvoj štap i palica tvoja
utjeha su meni.

Trpezu preda mnom prostireš
na oči dušmanima mojim.
Uljem mi glavu mažeš,
čaša se moja prelijeva.

Dobrota i milost pratit će mene
sve dane života moga.
U Gospodnjem ću domu prebivati
kroz dane mnoge.

Psalam 23. smatra se jednim od najljepših biblijskih hvalospjeva koji izriče dubinu i dobrobit pouzdanja u Gospodina. Nomadska slika pastira preobražava se u izričaj duboke duhovne stvarnosti. Rečenica „Gospodin je pastir moj“ uspostavlja odnos apsolutne ovisnosti molitelja o Božjoj brizi i njegovu milosrđu. Bog kao pastir ne pruža samo zaštitu, nego vodi na „tihane vrutke“, na mjesta potpunog odmora i mira. Molitvom pouzdanja vjernik izriče sigurnost u Božje vodstvo koje daje smirenost duši čak i u smrtnim opasnostima.

Priznajući i uočavajući dobrobit Božjeg vodstva, vjernik se predaj putovanju kroz život koji će završiti pobjedničkom gozdom.

U slici gozbe i pomazanja uljem moguće je vidjeti zajedništvo euharistijskog slavlja i pomazanja Duha Svetoga u sakramentima Crkve.

Glavna poruka psalma može se sažeti ovako: Bog nije daleki (nebeski) svevladar, nego brižni suputnik čija dobrota i milost prate čovjeka kroz sve dane ovozemnog života do svršetka u vječnosti

Služba riječi 323/26

Drugo čitanje: 1Pt 2, 20b–25

Obratiste se k pastiru duša svojih.

Čitanje Prve poslanice svetoga Petra apostola

Ljubljeni:

Ako dobro čineći trpите pa strpljivo podnosite, to je Bogu milo. Ta na to ste pozvani jer i Krist je trpio za vas i ostavio vam primjer da idete stopama njegovim. On koji grijeha ne učini nit mu usta prijevaru izustiše; on koji na uvredu nije uvredom uzvraćao i mučen nije prijetio, prepuštajući to Sucu pravednom; on koji u tijelu svom grijehе naše ponese na drvo da umrijevši grijesima pravednosti živimo; on čijom se modricom izliječiste. Doista, poput ovaca lutaste, ali se sada obratiste k pastiru i čuvaru duša svojih.

Riječ Gospodnja

U središtu onog dijela Prve Petrove poslanice u kojem se govori o međuljudskim odnosima i o tome kako se kršćani imaju odnositi prema vlastima, kršćanski sluge prema svojim gospodarima, supružnici jedno prema drugomu i općenito kršćani prema svojoj kršćanskoj braći, nalazi se poziv na nasljedovanje Kristova primjera. Kršćani sve nevolje i teškoće moraju strpljivo podnositi jer je Krist za njih trpio i ostavio im „primjer da idu stopama njegovim“. U čemu se sastoji taj primjer govore redci koji slijede, a možda pripadaju nekome starokršćanskomu himnu. Ispunjeni su prisjećanjima na pjesan o Izijinu Sluzi Patniku. Poput njega, ni Krist „grijeha ne učini nit mu usta prijevaru izustiše“. Živio je u svemu pošteno i nije uzvraćao na uvrede i nanesene nepravde, premda bi na to imao pravo, jer on je bio jedini pravednik koji je umro za grijehе drugih kako bi oni mogli živjeti i kako bi bili izliječeni. K njemu su se kršćani obratili i stupili pod njegovu zaštitu, kao čuvaru i pastiru. Zbog toga i moraju slijediti njega, kao što ovce slijede pastira, te poput njega svaki sud o drugima prepustiti Bogu – „Sudcu pravednomu“.

Evandjelje: Iv 10, 1-10

Ja sam vrata ovcama

Čitanje svetoga Evandjelja po Ivanu

U ono vrijeme: Reče Isus:

- Zaista, zaista, kažem vam: tko god u ovčinjak ne ulazi na vrata, nego negdje drugdje preskače, kradljivac je i razbojnik. A tko na vrata ulazi, pastir je ovaca. Tome vratar otvara i ovce slušaju njegov glas. On ovce svoje zove imenom pa ih izvodi. A kad sve svoje izvede, pred njima ide i ovce idu za njim jer poznaju njegov glas. Za tuđincem, dakako, ne idu, već bježe od njega jer tuđinčeva glasa ne poznaju.

Isus im kaza tu poredbu, ali oni ne razumješe što im htjede time kazati.

Stoga im Isus ponovno reče:

- Zaista, zaista, kažem vam: ja sam vrata ovcama. Svi koji dođoše prije mene, kradljivci su i razbojnici; ali ih ovce ne poslušashe. Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se: i ulazit će i izlaziti i pašu nalaziti. Kradljivac dolazi samo da ukrade, zakolje i pogubi. Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju.

Riječ Gospodnja

Evandeoski odlomak donosi početak Isusova govora iz Ivanova evandjelja, u kojem se Isus predstavlja kao pastir dobri i vrata ovcama. Za razliku od Isusa, kradljivci i razbojnici slika su onih koji krivim naukom nastoje odvući ovce zbog svoje koristi. U kontekstu Ivanova evandjelja, jasno je da je riječ o farizejima. Pastir svoje ovce „zove imenom“, što znači da Isus poznaje svakoga čovjeka i svakoga osobno poziva, do svakoga mu je stalo. Vjernici su mu poslušni jer i oni poznaju njega. Razlika između farizeja i Isusa vidljiva je u posljedicama koje njihovo djelovanje ima na ovce, na ljude. Djelovanje farizeja i svih onih koji iz vlastite koristi nastoje ovladati stadom postaje pogubno i smrtonosno za ovce. S druge strane, djelovanje Isusovo donosi život. Još i više, sama svrha Isusova dolaska u tome je da „život imaju, u izobilju da ga imaju“. Ljudi za Isusa nisu nešto sporedno, nešto što bi trebalo ispuniti neka njegova očekivanja. Naprotiv, on je došao njima služiti, za njih čak i život dati kako bi ga oni imali u izobilju. „Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu.“ Ući kroz Isusa kao kroz vrata znači povjerovati u njega, a kako se kaže dalje u Ivanovu evandjelju: „tko god živi i vjeruje u njega, ne će umrijeti nikada“. Svatko je, međutim, pozvan nasljedovati dobrog pastira.

Komentari čitanja: fra Darko Tepert, <https://www.glas-koncila.hr>

Dobri pastir

Pitam se koliko vremena moraš provesti s nekim da bi mogao reći da ga poznaješ. Isus poznaje mene, to shvaćam, ali moje poznavanje Njega ovisi koliko dugo provedem u molitvi. Ukoliko ponestane susreta s Gospodinom, svi glasovi počinju zvučati primamljivo.

Na jednom susretu dobili smo zadatak od ponuđenih slika izabrati svoju sliku Boga. Imali smo na izbor sliku Boga kao sijedog starca, Boga kao izbavitelja u nevolji, sliku naivnog Boga koji udovoljava svim našim željama, Boga koji nas kažnjava zbog naših grijeha, te među ostalima sliku Boga kao dobrog pastira. Većina nas se odlučila za dobrog pastira. Ne znam zbog čega me tada baš ta slika privukla, ali i danas bih, uvjeren kako ljudi zaista imaju tako različite predodžbe Boga u svojim glavama, izabrao istu.

Možda je čudno Isusa uspoređivati s pastinom, a nas s ovcama. U današnje vrijeme nije baš poželjno biti pastir, a pogotovo ovca. Danas to simbolizira nešto sasvim drugačije od onog što je simboliziralo u Isusovo vrijeme. Bogat je bio onaj tko je mogao biti pastir; ovce su bile blago, bile su pokazatelj bogatstva nekog čovjeka. To sada daje sasvim drugo svjetlo ovoj prisposobi. Pastir je također simbol jednostavnosti i pristupačnosti. One noći u Betlehemu, k štalici su prvi pohrlili upravo pastiri. Njihova jednostavnost i čistoća srca nagrađena je gledanjem Sina Božjega, oči u oči.

Zanimljivo je kako ovce točno prepoznaju glas svog pastira, a pastir, također, može prepoznati koja je ovca od njegovog stada. Pa se pitam koliko vremena moraš provesti s nekim da bi mogao reći da ga poznaješ. Isus poznaje mene, to shvaćam, ali moje poznavanje Njega ovisi koliko dugo provedem u molitvi, koliko vremena provodim s Isusom. Zato se ponekad pomiješaju glasovi i često pođemo za krivim, a ne za glasom svog Pastira. Ukoliko ponestane susreta s Gospodinom, svi glasovi počinju zvučati primamljivo. Ponekad mi se čini da nam je urođeno, baš kao i ovcama, uvijek lutati po tuđim pašnjacima, misleći da je tamo bolje.

Ali Isus nas uvijek iznova vraća, zove imenom, zove ponaosob. Poznaje čovjeka i zna što je za njega najbolje. Tješi nas i hrabri. Ta privrženost pastira i ovaca odraz je Isusove, na križu raspete, ljubavi i privrženosti prema nama ljudima. Njegova logika je često neshvatljiva. Ostaviti onih devedeset i devet i krenuti za onom jednom; tražiti i dovesti zalutalu. Sve ljubiti podjednako i s istim žarom. U Njegovim očima svi smo dragocjeni, svi jednako vrijedimo.

Sieger Köder, *Dobri Pastir*, detalj, <https://polis.ba>

Današnju nedjelju Crkva naziva i Nedjeljom Dobrog Pastira i na poseban način moli za duhovna zvanja. Moli za nova duhovna zvanja, ali i za ustrajnost i postojanost „starih“. Nije lako biti pastir, pogotovo danas. Teško je tražiti izgubljene, vraćati zalutale, bdjeti nad bolesnima, tješiti malodušne, hrabriti umorne, ljubiti uvijek i sve. Ali kad Gospodin poziva, On i pomaže, daje snage i ne napušta. A nekad je potrebno i slijepo vjerovati i ići za Njim.

Važno je znati da je moj Bog veći od svake kušnje, svake napasti i tada se ne ću bojati prepreka koje se pojave na mom putu. Moći ću bezbrižno počivati na proplancima Njegove ljubavi. Na tim proplancima paše u izobilju ima, ne nedostaje ni čistih izvora, živjet ću, samo ako budem slijedio glas Njegova zova.

fra Marin Karačić, <https://www.fra3.net>

Molitva Isusu Dobrom Pastiru

Gdje li paseš, Pastiru dobri, što na ramena uzimaš svoje stado? Jer, sva je ljudska narav što je na ramena uze, jedna ovca.

Pokaži mi počivalište, povedi me na dobre travnjake, imenom me zovni da ja, ovca tvoja, čujem tvoj glas i po glasu svome daj mi vječni život. Reci mi koga ljubi duša moja. Zovem te imenom jer ime tvoje nadilazi svako drugo ime i sve što se može zamisliti. Nijedna razumna narav ne može to izreći ni shvatiti.

Ime tvoje, kojim spoznajem tvoju dobrotu, zanišlo mi dušu za tobom. Kako da te ne ljubim, tebe koji si zavolio mene, makar sam ja crna ovca, i život si svoj dao za ovce koje paseš. Pouči me, gdje ti paseš, da nađem spasonosni pašnjak i nahranim se nebeskom hranom bez koje nitko ne može ući u vječni život.

Kad me ti napaseš, dat ćeš mi počinuti o podne, kad ću zaspati i počinuti na svjetlu koje nema sjene. Ali nitko nije vrijedan tog podnevnog počinka ako nije sin svjetlosti i sin dana. Samo onaj koji se jednom odijelio od večernjih i jutarnjih tmina, to jest početka i svršetka zla, samo toga Sunce pravde stavlja na podnevno sunce da pod njim počiva.

<http://feelmedjugorje.com>

Dobri Pastir

Svake godine četvrtu uskrсну nedjelju slavimo kao nedjelju Dobroga pastira. Svojim suvremenicima Isus je najčešće govorio u pričama iz pastirskog i ratarskog života, jer su to u Izraelu bile dvije osnovne djelatnosti od kojih su ljudi živjeli.

Kad danas čujemo riječ pastir onda vjerojatno odmah pomislimo to je pojam koji pripada prošlosti. Pojam koji pripada poljoprivrednoj civilizaciji u kojoj je stočarstvo imalo vidno i bitno mjesto. Ovo suvremeno elektronsko i kompjutersko vrijeme ne zna zapravo što bi s pastirom. U Isusovo vrijeme pastir je bio cijenjena i važna osoba. Bio je imućan i poštovan u društvu. Posjedovao je stado koje je bilo jamac opstanka i izvor stalnih prihoda za život.

Pastir se 24 sata na dan brinuo za stado. Od ranog jutra ga je izvodio na pašu i bio uz njega do zalaska sunca. Po noći bi nerijetko spavao uz stado ili ga svako malo obilazio. Bio je uz stado i zimi i ljeti i po suncu i po kiši. Brinuo se za ispašu, vodu i sigurnost. Ako se koja ovca izgubila išao ju je tražiti. Znao je svaku ovcu po imenu, ali i gotovo sve osobine ovaca. Brinuo se posebno za one slabije i bolesnije. Svaka ovca je po izgledu i glasu poznavala pastira. Čim bi

čula njegov glas zaputila bi mu se ususret. Bila je toliko sigurna da je jela iz pastirove ruke. Ako bi se pojavio stranac, čiji glas ne poznaje, uplašena je bježala. Stado je uvijek slijedilo pastira, vjerno je išlo za njim.

Ovu sliku koja je ljudima Palestine bila tako bliska i draga Isus upotrebljava da opiše svoj odnos prema narodu. Isus je Dobri pastir koji okuplja svoje stado, brine se za njega i njegove potrebe. Daje mu mudre zakone koji mu omogućuju sretan život na zemlji, ali i one spasonosne koji omogućuju vječni život. Šalje im učitelje da ih opominju, čuvaju i upravljaju. Sam Pastir dobri dolazeći na zemlju pokazuje nevjerojatnu ljubav prema stadu. Pridiže one slabe, liječi bolesne, ozdravlja hrome, vraća vid slijepima, čisti gubave.

Donoseći nam ovu sliku o Dobrom pastiru Crkva nas danas poziva da ju aktualiziramo i uprisutnimo u ovo vrijeme u kojem živimo. Isus svojim suvremenicima nije pričao priče da ih zabavi nego da im prenese ozbiljnu poruku. I nama je zato danas izvući poruku koju Bog preko ovog pojma "Dobrog pastira" ima za svakoga od nas. Pastirima se danas mogu nazvati oni koji su odlučili slijediti Dobrog pastira u svećeničkom i redovničkom pozivu. Svećenik je čovjek na putu k ljudima s riječju u ustima i s ljubavlju u srcu. On je biće između neba i zemlje. Ljude zagovara kod Boga, a Božju stvar kod ljudi. Poput Dobrog pastira ne odriče se

nijedne ovce, bdije nad svakom i svaku želi pridobiti za Boga i dovesti u Božji ovčinjak.

Pastiri su i današnji roditelji. Koliko samo brige, muke i radosti dožive prateći rast svoga malog stada. Na kraju najčešće ostaju sami, ali ipak sretni ako svako dijete uspije u životu. Pastiri su i današnji odgojitelji, učitelji, nastavnici i profesori kad s ljubavlju pristupaju svakoj maloj i mladoj ovci uvodeći je u svijet znanja koje će joj omogućiti život dostojan čovjeka. Pastiri su i poglavari država ako se brinu za dobrobit naroda vodeći ga putem mira. Pastiri su i ekonomisti i privrednici ako ugovaraju pašu za stado, ako se brinu da svaka ovca dobije svoj dio, ako omogućuju narodu viši životni standard, ako otklanjaju sukobe i nesporazume, ako se srcem i dušom zalažu za bolje i sigurnije sutra.

Priča kaže kako je jedna časna sestra osjetila misionarski poziv i odlučila poći u Indiju propovijedati Evanđelje. Nakon što je svladala jezik, rekli su joj da će raditi u bolnici kao medicinska sestra. Nevoljko je to prihvatila i u sebi mrmljala: «Što sam uopće došla, ako neću propovijedati Evanđelje? Ovo sam mogla raditi i u svojoj domovini?» No, jednoga dana ona shvati da nije samo obična medicinska sestra, nego pravi glasnik Božji koji rječitije navješćuje Evanđelje nego bilo koji vatreni propovjednik s propovjedaonice. Sinoć sam imala divan susret s jednim bolesnikom na plućnom odjelu – zapisala je. Na kraju je života. Sigurno će za koji dan umrijeti, zato mu posvećujem više brige. Pozvao me bliže k sebi i teškim glasom upitao: „Recite mi imate li Vi majku? Imam – odgovorih mu –

hvala Bogu još je živa. A imate li braće i sestara? Da – dvije sestre i dva brata! A vole li oni Vas? Naravno i oni mene i ja njih! Imate onda i rodbine i prijatelja? Tako je, ali zašto me to pitate? Pa vidite ganut sam – nastavi bolesnik. Promatram Vas kako se brinete za nas i promrmljam u sebi: «Jadna gospođa»... I nije mi jasno: imate majku, braću, sestre, rodbinu, prijatelje. Pametni ste, učeni, lijepi, plemeniti... Život bi Vam mogao biti sretan da ste ostali u svojoj domovini. Zašto ste ostavili sve i došli ovamo da budete nepoznati i mali. Ne znam, ali tu mora biti neka sila...»

Zašto se svećenici i časne sestre odriču vlastite obitelji da bi služili dobru vjernika? Zašto se vi majke i očevi toliko žrtvujete za svoju djecu. Zašto su mnoga djeca tako pažljiva prema svojim roditeljima pa i onda kad ostare i obole, kad postanu i senilni i nestrpljivi? Zašto se još uvijek toliki učitelji, profesori i privrednici - ljudi iz različitih zvanja neumorno trude oko dobra drugih, a da zato uopće nisu adekvatno nagrađeni? Zašto se liječnici i medicinsko osoblje zadnju godinu izlažu tolikim opasnostima da bi pomogli i spasili bolesne? Zašto? Možda je najbolji baš ovaj odgovor: «Tu mora biti neka sila.» Zapravo znamo tu je sila Božja, Sila Duha Svetoga, to je «sila ljubavi.»

Ne prezirimo zato nikada silu ljubavi i ne trnimo nikada duha Božjeg u nama. Odlučimo se i danas srcem, dušom i životom potpuno pripadati izabranom stadu Božjemu čiji je pastir uskrslu Gospodin.

Fra Branko Radoš,

Mali vjeronaučni leksikon

Ruta

Ruta (hebr. *Rût*, vjerojatno od *ř'ût*: *drugarica*), prabaka Davidova, praroditeljica Isusova. Iz ljubavi prema Noemi, majci svojega umrloga muža, napustila Moab i s njom se odselila u Betlehem. Njezina vjernost svekrvi i Jahvi nagrađena je leviratskim brakom s bogatim Boazom, rođakom njezina pokojnoga muža.

Ta narodna priča iz doba sudaca (XII. do XI. st. pr. Kr.) postala je potkom starozavjetne povijesne knjige Ruta. Po svojem stilu, dojmljivim slikama i crtanju karaktera veoma je uspjela literarna kreacija. Knjiga je konačni oblik dobila u IV. st. pr. Kr.

Kršćanska je teologija smatrala to djelo biblijskom porukom o Jahvinu pozivu upućenom svim narodima (ne samo Izraelcima), pa je priča o Ruti inspirirala mnoga likovna i književna ostvarenja.

Sabaot

Sabaot (hebrejski Tzevaot) je biblijsko ime za Boga koje znači "Gospodar nad vojskama" ili "Svemogući". Često se koristi u frazi "Bog Sabaot" ili "Gospodin nad Vojskama" (Jahve nad Vojskama), ističući Božju moć, suverenost i vodstvo nad nebeskim i zemaljskim silama.

Sablazan

Sablazan

(latinski: *scandalum*, grčki; *σκάνδαλον*) moralni, religiozni ili duhovni spoticaj izazvan nekim postupkom, riječju ili činom; loš primjer koji druge zbunjuje moralno i duhovno, potiče ih na grijeh i nanosi im moralnu i duhovnu štetu.

Sablazan može biti izazvana dobrim, zlim i neutralnim postupkom pa je znatno ubjetovna stupnjem moralne zrelosti onoga koji sablažnjava.

Prema katoličkoj moralci po sebi dobar čin (naviještanje evanđelja) može sablazniti duhovno i religiozno ohola čovjeka (farizejska sablazan) ali io duhovno i moralno nezrela čovjeka (sablazan slabih).

Prva se sablazan ne mora izbjegavati, druga se ima svesti na najmanju mjeru.

Došpušta se i čin s dvostrukim učinkom, ali se osuđuje namjerno sablažnjavanje, osobito zlim činom.

Vrata

Ovdje smo još uvijek steći gosti
I trebalo bi već jednom preći u krug svjetlosti
Kroz neka uska vrata trebalo bi se vratiti
Iz tijela ovog golog u tijelo vječnosti

Kada se doskitah u ovo veče kasno on mi reče a da ga ne pitah
Ja sam ta porta i kroz nju uđi u mene jako ja u tebe
On tako reče Al gdje su usta brave gdje prst pravog ključa za vrata u
stepeništa goruća?

Pa tragam po travi zato i tražim u glavi tako ključ taj plavi
Kroz cvijetja proljetja kroz kose smrti i tražim ušće u te zlatne dveri
Zađem u mrave i bilje u privide u zbilje Tražim i nađem
Al od ruke moje do ključanice ko tu strogu istragu iznevjeri?

Sa ove mračne strane vrata nadire vjetar hudi razdire vjetar ludi
Ostavljam sestru i brata ostavljam oca i majku između zvijeri i ljudi
Da sebe budem našao u svom biću na putu svom stubu sjaja
Kako ću kada u tom žiću da zgodim se u slovu što bi u otkriću?

On reče mi tako kad ga zato i ne pitah
Uđi u mene jer ja sam ta vrata sjajna Pa sada
Bdijem sada gnijjem sada mrijem tako na ovom dovratku
A vjetar vjetar vjetar

Ako su vrata iz riječi samo san ako su samo gatka bajna
Ja neću više s vrata da se vratim
Ja opet hoću da snim
Tu slatku gatku

Trubadur iz Asiza

Molitva pape Lava XIV. svetom Franji Asiškome

*Naš brate sveti Franjo,
ti koji si prije osamsto godina pošao
ususret sestri smrti kao pomiren čovjek,
zagovaraj za nas pred Gospodinom.*

*Ti si u Raspetome s križa svetog
Damjana prepoznao istinski mir; nauči
nas da u njemu tražimo izvor svakog
pomirenja koje ruši svaki zid.*

*Ti koji si, nenaoružan, prošao kroz rat
i nerazumijevanje, daruj nam hrabrost
da gradimo mostove ondje gdje svijet
podize granice.*

*U ovom vremenu obilježenom
sukobima i podjelama, moli da
postanemo mirotvorci: razoružani i
razoružavajući svjedoci mira koji dolazi
od Krista.*

Amen.

<https://book.hr>

Najraniji sačuvani portret svetog Franje nalazi se u Sacro Specu u Subiacu, djelo je benediktinskog monaha (1228-29.) koji se licem u lice susreo s mladim svecem.

Kroz proteklih osam stoljeća franjevci su na ovim prostorima nastojali ostvariti ideal evanđeoskoga života povezan s apostolskom djelatnošću. Odigrali su veliku ulogu u našoj Crkvi i narodu. *Bili su u hrvatskom narodu stvaraoci vjerskog života, graditelji Crkve, pregaoci kulture, pomoćnici, a često i branitelji i tješitelji naroda* (Uredništvo zbornika *Franjo među Hrvatima 1226. – 1976.*). U svom su djelovanju uvijek pred očima imali lik svoga Utemeljitelja koji je postao forma minorum – oblik života i djelovanja, uzor i otac svojoj subraći. Stoga, prije svega, treba nešto reći o ulozi koju je Franjo imao u svom vremenu.

Giotto, *Sveti Franjo se odriče očevih dobara*, <https://www.sanfrancescopatronoditalia.it>

Sveti je Franjo Asiški svetac Katoličke Crkve o kojemu se najviše piše i govori. On je čovjek koga je Bog poslao da popravi ne samo nesređeno stanje u društvu i Crkvi svoga vremena nego također i kršćansko društvo svih vremena. Božja ga je providnost dala i poslala u svijet. *Dosada nije bilo nijednog čovjeka u kome se življe i vjernije odražava slika Krista Gospodina i evanđeoski način življenja negoli u Franji Asiškom* (Pio XI.).

Vrijeme u kojem je živio sv. Franjo ispunjeno je zvekom oružja i neprekidnim ratovima. Društvo se nalazilo u previranju. U Italiji se između dvije velike sile, Crkve i Carstva, javlja treća: općina, koju sačinjavaju radnici, obrtnici i trgovci, udružuju se u staleška udruženja, izmiču ispod feudalne hijerarhije. Nazivaju ih *pučanima, manjim ljudima (minores)*. Drugi su sloj sačinjavali feudalci i plemići, koji su se nazivali *viši ljudi (maiores), dobri ljudi*. Između ta dva sloja ljudi postojala su trajna gložnja pa i ratovi.

Franjo je bio sin bogatoga trgovca tkaninama, pripadao je pučanima. Živio je u vremenu od 1182. do 1226. godine u Asizu. Dvije godine nakon smrti proglašen je svetim. Životni mu je cilj ponajprije bio postati vitezom. Ali, Bog ga je vodio drugim putovima i doveo do uzvišenijega cilja.

Putovi obraćenja

Kad je imao 21 godinu, sudjelovao je u ratu između pučana i plemića. Dospio je u zatvor u Perugii gdje ostaje godinu dana. U zatvoru je obolio, hodao uz pomoć štapa, padao u depresiju i počeo zrelije razmišljati. Izložen je stalnom procesu promjena i pronalaženja sebe.

Nakon ozdravljenja ponovno mu se javlja želja postati vitezom. Pružila mu se prilika kada je papa Inocent III. organizirao vojsku da brani svoje pravo skrbništva nad maloljetnim carem Fridrikom II. Kakav izazov! U papinskoj vojsci postati vitez. Trebalo je stići u Apuliju, gdje je grof Valter iz Brienne organizirao papinsku vojsku. Na putu u Spoletu Franjo je u noći čuo kako mu Gospodin govori: *Franjo, tko ti može učiniti više: gospodar ili sluga, bogataš ili siromah?* Kad je Franjo odgovorio *gospodar i bogataš*, Gospodin ga dalje pita: *Zašto, dakle, zbog sluge ostavljaš gospodara, a zbog siromašna čovjeka bogatog Boga?* Franjo je tada shvatio da su svi ljudi sluge, samo je jedan Gospodar, a taj je iznad svih stvorenja. Samo on može zahtijevati da mu se služi. To je bila prekretnica u Franjinu životu. On će služiti jedinom Gospodaru, Isusu Kristu kojega otada bira za svoga jedinog životnog suputnika. Odmah se vraća u Asiz, povlači se na samotna mjesta,

Giotto di Bondone, *Innocent III. Potvrđuje Franjino Pravilo*. <https://sanfrancescopatronoditalia.it>

meditira, moli. Svi primjećuju promjenu njegova života. Zaokupljen je mislima kako služiti jedinom Gospodaru?

Nadajući se odgovoru na pitanje koje ga neprestano muči, odlučio je otići u Rim, pomoliti se u crkvi sv. Petra. Iznenadio se! Pred crkvom susreće mnoštvo prosjaka, a u crkvi još veće mnoštvo vjernika. Zapazio je da oni u crkvi časte apostole, a za prosjake vani ne mare, ne znaju davati, druge pomagati. Franjo ne želi biti takav. Izlazi iz crkve i pridružuje se prosjacima. Razumio je da su Isusove riječi: *Što ste učinili jednom od ove malene braće, meni ste učinili pravi odgovor na njegovo pitanje. Služiti Gospodaru znači služiti siromašnim i bijednim ljudima. Vraća se u Asiz i živi sasvim novim životom. Družiti se s gubavcima koje su ljudi izdvojili iz svoga društva, pomaže im ublažiti njihovu bol i nevolju. Uvjeren je da slijediti Krista znači pomagati ljudima koji su na rubu života. U tu školu poniznosti slat će i svoje sljedbenike. Samo onaj koji se suživi s ljudskom bijedom ovoga svijeta moći će pripadati njegovoj zajednici.*

Još je jedan događaj bitno utjecao na promjenu Franjina života. Bio je to susret s Raspetim u crkvi sv. Damjana. Franjo ulazi u crkvu, klekne i moli pred velikim križem. S križa mu Krist progovara: *Idi, Franjo,*

popravi Crkvu koja se ruši. Franjo to ponajprije shvaća doslovno. Popravlja tri ruševne crkvice u Asizu: sv. Damjana, sv. Petra i Porcijunkulu. Troši i očev novac i zbog toga dolazi u sukob s ocem. Na crkvenom sudu pred asiškim biskupom skida sa sebe svu odjeću i obuću koja je nabavljena očevim novcem i vraća je ocu govoreći: *Dosada sam te zvao svojim ocem na zemlji, a sada mogu bezbrižno reći: 'Oče naš, koji jesi na nebesima'.* Franjo će biti glas Oca nebeskoga na zemlji, *Glasnik Velikoga Kralja.* Shvatio je zapovijed Raspetoga da treba graditi živu Crkvu na temeljima koje je postavio Krist, a to su maleni i od svijeta odbačeni ljudi. Franjo i njegova zajednica će svojim konkretnim evanđeoskim životom učiniti Crkvu zapaženom, privlačnom i djelotvornom. Time će poduprijeti Crkvu da se ne sruši u metežu srednjovjekovnoga društva i raznih drugih vihora i oluja u idućim stoljećima.

Franjo i njegovo djelo bili su pravi odgovor i na pitanja koja su se postavljala u njegovu vremenu, a ticala su se moći i života, nauka i shvaćanja Crkve. Svetac ne napada, ne okrivljuje nikoga. Svojim praktičnim životom po evanđelju daje dijagnozu i ukazuje na lijek koji može izliječiti slabosti u Crkvi i u svijetu.

Giotto di Bondone, Sprovod sv. Franje s nevjernim Jeronimom koji traži stigme, 1317.-1325., Bardijeva kapela, Bazilika Santa Croce, Firenca, <http://casavacanze.poderesantapia.com>

Zadaća Reda manje braće

Godine 1209. papa Inocent III. usmeno je potvrdio Franjino Pravilo i time ustanovio novi red u Katoličkoj Crkvi koji je Franjo nazvao *Red manje braće*. I sam naziv manja braća govori da su se opredijelili za pravu krepost poniznosti. To je bitna oznaka Reda. Otud proizlazi ljubav prema Bogu i bližnjemu, poslušnost Crkvi, briga za siromašne, ljubav prema prirodi. Manja braća neće živjeti na bogatim samostanskim imanjima, ići će po svijetu kao putujući propovjednici naviještati riječju i djelom evanđeoske vrednote. Njihova propovijed bit će više u pokazivanju nego u dokazivanju. Propovijedat će poniznošću, dobrotom, siromaštvom i ljubavlju. Postat će novi i drukčiji ljudi, potpuno okrenuti prema Bogu i ljudima. Živjet će po evanđelju u uzvišenom siromaštvu i kršćanskom bratstvu s drugima i za druge. Radit će na preobrazbi svijeta, društva i Crkve, ali ne kritiziranjem i rušenjem, već izgradnjom boljega i uređenijega društva, počinjući uvijek od sebe i svoje zajednice. S tom zadaćom franjevci dolaze u Hrvatsku, a odatle u Bosnu i Hercegovinu gdje neprekidno preko 700 godina ostvaruju svoje franjevačko poslanje.

fra Anđelko Barun, <https://www.svietlorijeci.ba>

Glasnik velikoga kralja

Veselo kročim stazom života
Bosa mi noga kamenjem gazi,
Zalogaj skroman, raskošna pjesma,
Moja je duša radosti česma.

Jer ja sam glasnik velikoga kralja
Poslan na raskršća života!
Gozbi da vječnoj dovedim goste
Da svijetu rečem što je ljepota!

Bijedniku pomoć, gubavcu njegu,
Djetetu osmijeh, ružnomu radost,
S gladnim podijelit zalogaj svaki,
Za mir i dobro darujem mladost.

Onaj što grešnike blago je gledao,
Skupljao prezrene ovoga svijeta,
Naprijed me šalje, snagu mi daje,
U meni vječno proljeće traje.

Jer ja sam glasnik velikoga kralja
Poslan na raskršća života!
Gozbi da vječnoj dovedim goste
Da svijetu rečem što je ljepota!

fra Janko Bubalo

NAŠI POKOJNI

IRFAN RAMOVIĆ,

PU primorsko - goranska, Južno bojište, 28. travnja 1992.

DRAGAN MANDIĆ,

PU zagrebačka, Velebit, 28. travnja 1993.

ŽELJKO KRAJCAR,

PU osječko - baranjska, Budimci, 29. travnja 1995.

ZORAN KULIĆ,

PU osječko - baranjska, u službi, Đakovo, 1. svibnja 1991.

DANIEL ANDRIĆ,

PU požeško - slavonska, Planina Psunj, 1. svibnja 1995.

VINKO BRADIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Pračno, 1. svibnja 1995.

PAVO HEGEDIĆ,

PU bjelovarsko - bilogorska, Gornji Kovačevac, 1. svibnja 1995.

TOMISLAV ŠTEFANIAK,

PU požeško - slavonska, Psunj, 1. svibnja 1995.

STIPO VUKOVAC,

PU brodsko - posavska, Čaprginci, 1. svibnja 1995.

VLADIMIR DEŠČAK,

SJP, Novska, 1. svibnja 1995.

STIPAN BOŠNJAK,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

LUKA CRNKOVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

JOSIP CULEJ,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

NAŠI POKOJNI

JANKO ČOVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

MLADEN ĆATIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

ZORAN GRAŠIČ,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

ANTUN GRBAVAC,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

ŽELJKO HRALA,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

ZDENKO PERICA,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

MARINKO PETRUŠIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

MLADEN ŠARIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

IVICA VUČIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Borovo Selo, 2. svibnja 1991.

FRANKO LISICA,

PU zadarska, Polača, 2. svibnja 1991.

FRANJO JARIĆ,

PU brodsko - posavska, Vrpolje, 2. svibnja 1992.

ZDRAVKO MALNAR,

PU sisačko - moslavačka, Novska, 2. svibnja 1995.

JOSIP VESELČIĆ,

PU zagrebačka, 2. svibnja 1993.

POČIVALI U MIRU!

Opasno je biti lutajuća ovca

Kako su ovce mogle prepoznati glas svojega pastira? Jedan od načina bio bi da pastir provodi vrijeme s njima pojedinačno, jednom po jednom, kako bi se ovce pojedinačno navikle na pastirov glas. Taj se proces može dogoditi ako se s ovcom postupa kao s kućnim ljubimcem, kao što je vidljivo u mnogim prikazima Gospodina kao Dobroga Pastira. Ima čak i malo janje oko vrata.

Ako pastir ima vrlo malo stado, ta bi metoda funkcionirala dovoljno dobro, ali ovce su životinje u stadu pa se drže jedne drugih u grupi, prateći kuda drugi vode. Obično ih je previše da bi mogle prepoznati glas pastira na svakodnevnim pojedinačnim sastancima. Umjesto toga ovce oponašaju jedna drugu u odgovoru na pastira koji ih hrani. Zajedno odgovaraju na njegov glas.

Vjera koju je objavio Isus Krist, Dobri Pastir, nije individualna, privatna vjera. Nije ograničena na osobni odnos s Isusom. To je i religija društva, koje je ljudski ekvivalent stadu. To je vjera Crkve, a ona je zajednica sljedbenika Onoga čiji ih je glas k sebi pozvao.

Mi nismo samo ljubimci; mi smo ovce njegova stada, u jednom stadu Crkve na čelu s jednim Pastirom. Ako išta dobro duhovno može proizaći iz sadašnje krize kada se stado ne može okupiti pod svojim pastirima, to je sljedeće: pripadati Kristu znači pripadati njegovoj Crkvi.

Slavu valja dati Dobromu Pastiru

Slika Crkve kao otajstvenoga Tijela Kristova najbolja je slika za to jedinstvo. On je Glava, a mi udovi, zajedno sa svetcima na nebu i dragim pokojnicima koji čekaju svoj ulazak u nebo. Glava i tijelo čine jedno. Praktično je nemoguće preuveličati konkretnu stvarnost te istine. Udovi toga tijela također su pojedinačno slobodni. Moraju jasno čuti glas pastira i doći k njemu po hranu i njegu; i kako mu dolaze zajedno, još je moguće da se jedan ili drugi od njih izgubi.

Biti odvojen od Kristova tijela, biti lutajuća ovca koja svojevrijedno odluta od njega, znači biti u stanju velike opasnosti za spasenje. Zato Gospodin kaže da je veća radost što je jedna izgubljena ovca spašena nego onih devedeset i devet koje nisu izgubljene na početku.

Nitko ne ide sam u nebo. Idemo prema blagdanu Uzašašća Gospodinova na četrdeseti dan nakon njegova uskrsnuća. On je uzašao s mnoštvom duša. One su s njim postale prvi nebeski zagovornici.

Slavu valja dati Dobromu Pastiru koji uvijek obilazi svijet tražeći spasenje duša u svojem stadu, pa i svojem tijelu, Crkvi!